

Enguany, toca

Arnau de les Guinarderes

P
noi
ara,

D'uns anys ençà es dona el curiós fenomen d'una espectacular proliferació d'astròlegs, mitjans, clarividents, profetes, contactats, etc., etc., fins i tot és freqüent llur presència en els mitjans de comunicació amb un notable èxit d'audiència. La puixança d'aqueixes, diguem-ne, «ciències» tan poc científiques té tota l'aparença d'una important contradicció respecte a l'extraordinari desenvolupament que la ciència positiva i dogmàtica i la tecnologia han assolit en els nostres dies. Pensem, tan sols, en la revolució informàtica a la qual estem assistint. Tanmateix cap ni un d'aquests avenços ha satisfet —potser sortosament— la gran preocupació de l'home de totes les èpoques, conèixer anticipadament el que ens depara l'esdevenidor. Aquest fet cabdal i també, tot sigui dit, la —així mateix sortosa— inexistència d'institucions tan tenebroses com la del no menys tenebrós cardenal escalivador d'heretges Torquemada, són les possibles explicacions d'aquesta renaixença de l'esoterisme.

Sense anar més lluny jo tinc un veí que creu en aquestes coses i que té per costum, en iniciar-se l'any nou, d'acudir a la consulta d'una vident per tal que li'n faci la predicció. Precisament, ara fa poc, va anar-hi i en va tornar entusiasmat.

— No t'ho creuràs —em digué— **Però,enguany, tindrem ajuntament.**

— **Home, això ja ho sabíem...** — vaig dir-li jo, que no havia copsat el sentit profund de les seves paraules.

— **No sé si m'has entès... vull dir que tindrem ajuntament...** — va reblar l'amic, subratllant amb una clara intencionalitat la paraula **ajuntament**. Fou aleshores que ho vaig entendre.

— **Vols dir que no t'ha pres el pèl?** — em feu dir la meua incredulitat.

— **Que et dic que sí home. Que vaig fer-li repetir dues vegades** — em reprengué visiblement mosca pel meu escepticisme.

— **Si tu ho dius..., però ja saps que aquestes coses jo... vaja que no ho acabo de veure clar...** — vaig insistir, per si el feia baixar del cirerer.

— (Aquí hi va un renec)!!! **No t'hi jugaràs un sopar, no!. Mira, quan jo vaig preguntar-li: «—Escolti, enguany, segons diuen, ha d'haver-hi eleccions municipals i jo voldria saber si a Riudoms, aquesta vegada, tindrem ajuntament—» la resposta de la senyora Esperança fou contundent: «—I tant que sí fillet, veig que tindreu un ajuntament molt maco—». Per a assegurar-me que la dona no m'estava parlant de l'elegància de l'edifici de l'ajuntament o que es referís a la condició de «yuppies» dels futurs regidors, vaig insistir: «—Un moment, jo el que vull saber és si al meu poble, a la fi, tindrem ajuntament, és a dir, un govern de veritat—» però la seva resposta no pogué ser més explícita i concloent: «—Que és pensa que sóc tonta? ja l'havia entès a la primera i, si jo li dic que tindran ajuntament, ja hi pot pujar de peus. És més, si vol, ara mateix, li puc avançar els noms dels que aniran a les llistes.»**

Després que em fes tota l'explicació, inclosos els noms dels suposats candidats, vaig haver de reconèixer que, mínimament, m'havia convençut i no pas pel crèdit que em podia merèixer la vident, sinó perquè el meu amic s'hi havia jugat un sopar i jo sé que ell si es juga un sopar és perquè sap que no l'ha de perdre.

Així, doncs, donant per bona la predicció de la vident del meu amic, ara ja sé dues coses: a) que jo no vaig en cap llista i b) que enguany, toca. I, ja se sap, quan toca, toca, peti qui peti.